

Alkotó szerkesztő:

HUJBER TAMÁSNÉ KOVÁCS GABRIELLA

**A korrupció ideje lejárt.
Most mi jövünk:
szóval-tettel-művészettel.**



**Kaposvár
2013**

THE TIME OF CORRUPTION IS OVER. HERE WE COME WITH WORDS, DEEDS AND ART.

A KORRUPCIÓ IDEJE LEJÁRT. MOST MI JÖVÜNK: SZÓVAL-TETTEL-MŰVÉSZETTEL.

Alkotó szerkesztő:

HUJBER TAMÁSNÉ KOVÁCS GABRIELLA

A korrupció ideje lejárt Most mi jövünk: szóval-tettel-művészettel



Kaposvár
2013



**Kaposvári
Klebelsberg Középiskolai Kollégium**

+3682555900

+36304847512

Kaposvár, 7400 Álmos vezér u. 1.

www.klebi.sulinet.hu

A kiadvány



a Transparency International Magyarország Alapítvány
és a



Romaversitas Alapítvány
támogatásával valósult meg,
a „Tégy Te is a korrupció ellen!”
című pályázat keretén belül.

Szeretettel üdvözlünk minden kedves Olvasót!

Ez a kiadvány csapatmunka eredménye. Viszont a csapat a Trans-parency International Magyarország Alapítvány és a Romaversitas Alapítvány közös korrupcióellenes pályázata alakult.

A Kaposvári Klebelsberg Középiskolai Kollégium tanulói és mentoruk a TI felhívására elkészítették azt a pályamunkát, ami országos 3. helyezést hozott az intézménynek. Ezzel jogot formáltak a tervek megvalósítására és a szlovéniai nemzetközi ifjúsági konferencián való részvételre.

A kiadvány a több hónapos közös munkát hivatott bemutatni.

Kérem, fogadják tőlünk nagy szeretettel!

Bogdán Hajnalka

kreatív munkatárs, csapatvezető

Fekete Eszter

kreatív munkatárs, csapattag, fotós

Kiss Sándor

kutatást irányító munkatárs, csapattag

Nagy Tamás

kreatív munkatárs, csapattag

Hujber Tamásné

mentor, Klebelsberg Tehetségpont szakmai vezetője

We greet our kind Readers,

His brochure has been created in team work. However the team was formed for the common do-against-corruption application of the Transparency International Hungary Foundation and Romaversitas Foundation.

The students of the Kaposvár Klebelsberg Hostel and their mentor had made the work for application that was awarded with national 3rd Prize. Thus they had the right to realize their plans and to take part in the international youth conference in Slovenia.

The brochure is intended to present the collective work of months.

Please welcome our brochure.

Hajnalka Bogdán

creative colleague, team leader

Eszter Fekete

creative colleague, team member, photographer

Sándor Kiss

creative research management colleague, team member

Tamás Nagy

creative colleague, team member

Tamásné Hujber

mentor, professional leader of Klebelsberg Talent Point

Tartalomjegyzék

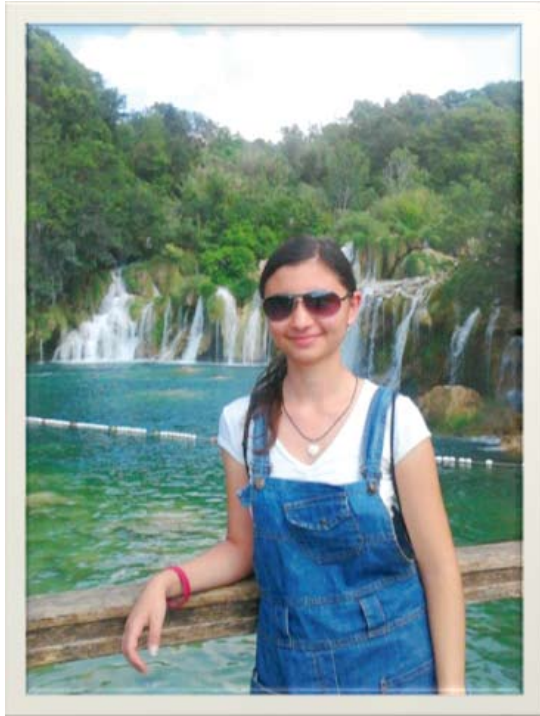
Bemutakozás	8
Előzmények	12
Tréning Budán (fotók)	17
Kutatás a középiskolások körében:	
„Mit gondolsz a korrupcióról?” - címmel.....	22
Ízelítő az országos novellairó pályázat pályamunkáiból.....	29
Munkák az országos rajzpályázat kiállítási anyagából	60
Póló design pályázat nyertes logói	65
Képek a kiállítás megnyitóról és a díjátadó ünnepségről	69
Köszönjük!.....	73

Table of Contents

Introduction	8
Antecedents	12
Training in Buda (photos)	17
Research among high school students:	
“What do you think of corruption?”	23
Selection of works of the national short story application	29
Works from the national drawing application exhibition.....	60
The winner logos of the T-shirt design	65
Photos of the exhibition opening and prize ceremony	69
Thank you.....	73

THE TIME OF CORRUPTION IS OVER. HERE WE COME WITH WORDS, DEEDS AND ART.

Intriduction



My name is **Hajnalka Bogdán**. I am the leader of Kaposvár's team, I am a high school student in the 10th grade, I am the member of the Klebelsberg Tehetségpont and the Arany János Tehetséggondozó Program. My abilities: drawing, writing, computer graphics, student researches – presentations.



My name is **Eszter Fekete**. I am in the 9th grade in high school, the member of the Klebelsberg Tehetségpont and the Arany János Tehetséggon-
dozó Program. My abilities: drawing, drama, photography, community life.

THE TIME OF CORRUPTION IS OVER. HERE WE COME WITH WORDS, DEEDS AND ART.



I am Sándor Kiss, student in the 11th grade. I am also a member of the Tehetségpont and the AJTP. My abilities: music, courtship, music, courtship...



My name is Tamás Nagy. Just like the others I am also a member of the Tehetségpont and the AJTP. I am in the 11th grade. My abilities: drawing, community orga-nization, writing.

Students against Corruption

– review of Team of Kaposvár's project

by Hajnalka Bogdán – team leader

Nem gondoltam volna, hogy eddig eljutunk, mikor Gabi néni (a mentorunk és csapatunk vezetője) egyik este, a kolégiumi takarodó előtt összehívta a mostani csapatunkat, hogy a Transparency International Magyarország pályázataira megbeszéljük a projektünket.

A második emeleten körbeültünk egy asztalt, majd megnyitottuk az ötletbörzét. Sok jó ötlet született, csak magát a korrupciót nem tudtuk definiálni. Ez adta meg a következő projekttervünk alapját. Sokan ugyanis nem is nagyon tudják beazonosítani, hogy mi számít korrupciónak. Ezért a projektünket elsősorban a figyelemfelhívásra és valamennyire ismeretterjesztésre alapoztuk.

Másnap délután még egyszer összeültünk, és a projekttervezetünket videóra felvettük. A „forgatáson” ott volt Al Capone – Sanyi alakításában, egy random orvos - Tomi szereplésében, egy középiskolás diák, akit Eszti játszott, és egy belső lidérc, kinek álarca mögött én voltam.

A filmen csoportvezetőnk felolvasott néhány leleplezett korrupciós ügyről szóló hírt, majd ezekre reagálva kifejeztük a véleményünket. Ez után a korrupció betűihez valamilyen szót párosítottunk, pl. k – kormány. Az orvos ez után el akarta hagyni a termet, de Al Capone a zsebébe csúsztatott egy játék ötezerest. Természetesen az orvosunk visszaült a helyére, és folytattuk továbbra a beszélgetésbe burkolt projektbemutatót. Következő esemény egy-egy személyes korrupcióval kapcsolatos élmény elmesélése

volt. A csoportvezetőnk felvetette a kérdést, hogy mi – az összegyűlték miképpen tennénk a korrupció ellen. A különböző programokat egy-egy csapattag fejtette ki. A videót a jelmondatunkkal zártuk: „A korrupció ideje lejárt! Most mi jövőnk: szóval, tettel, művészettel.”

Kicsit később, május első hetében a római jutalomkirándulásról jöttem hazafelé, mikor nem messze a szlovén-magyar határtól megcsörrent a telefonom: Gabi néni hívott, hogy a hétvégén lesz a korrupciós pályázat tréningje, és a csapatnak is kell mennie, mert nyertünk.

Nagyon megörültem a hír hallatán, és az egész hazavezető úton már a pénteki felutazást tervezgettem.

Vonattal utaztunk fel Budapestre, és a Keletinél már ott várt minket a Romaversitas Alapítvány elnöke, Daró és korrupcióellenes csapatunk vezetője, Misi.

A tréning első napja a bemutatkozásokra, rövid projekt-bemutatókra és egyéb összeismerkedős játékokra volt szentelve. A következő két nap kemény munkával telt. Szituációs játékokat játszottunk, előadásokat hallgattunk végig, a Transparency néhány munkatársával beszélgettünk, politikai pártot alapítottunk, ezeknek kampányprogramot készítettünk – csak hogy néhány feladatok kiemeljek a sok közül. Abban a három napban nagyon jól éreztem magamat, új barátságok kötődtek, jókat nevettünk, beszélgettünk. A 2. napon minden egyes kis csoport elment kirándulni. Különleges élmény volt Libegőzni egyet, és felfutni az Erzsébet-kilátóhoz.

Az alapos „kiképzés” után nekiláttunk a projektünket megvalósítani. Először is a rajz-, a novellaíró-, és a póló-design-pályázatokat írtuk ki, átolvasás után kiküldtük az ország gimnáziumainak. A pályaművek beérkezte előtt megcsínáltuk a mini kutatást a kollégiumunkban lévő 10.

és 11. osztályosok között. Sanyi itt igazán kitett magáért, hiszen szinte az egész értékelés és elemzés az ő produktuma volt. A munka akkor lendült fel igazán, mikor a kiírt pályázatok határideje egyre közeledett.

A rajzpályázatunkra sok munka érkezett, változó minőségben. Igazán meglepődtem, hogy milyen ötletes novellák születtek, és mi mindent ki tudnak hozni a kreatív diákok egy-egy klasszikus zeneszámból, vagy egy tucát, szinte egyáltalán nem összeillő szóból. A pólódesign-versenyre az egyik pályázó kiírás után egy nappal már beadta művét. Ide is inkább a határidő végnapján érkeztek be a tervek. Némelyik inkább az iskolához kapcsolódott, míg többen a világ korrupcióját vették témául. A novellákat irodalom szakos független zsűri, a művészi blokkot pedig Svenda István festőművész, rajz és vizuális kultúra szakos középiskolai tanár értékelte.

Miután a díjazott művek ki lettek választva kis csapatunk nekilátott a „projekt közepi” kiállítás felrakásához. A bepaszpartuzott rajzokat bekereteztük, a novellákat a/3-as papírra kinyomtattuk, majd szintén keretbe tettük őket. A pólóterveket speciális póló alakú habszivacs formákra nyomtattuk ki. A kiállítás elkészülte után munkamegosztással megvásároltuk a jutalmakat, oklevelet szerkesztettem, az ajándécsomagokat összeállítottuk.

A kiállításra díjazottak nagy része megjelent – legalább is azok, akik Kaposvár közelében voltak. Az egész 1. emeleti aula színültig volt érdeklődőkkel, sokan kíváncsiságból jöttek el, hogy mit tudtunk létrehozni mi öten. A tény, hogy ilyen nagy volumenű országos pályázaton nyertünk nem csak dicséreteket hozott magával. A Kapos TV és a Somogy TV is kijött a kiállítás megnyitóra, ott interjút készítettek néhány nyertes diákkal, és kedves csoportveze-

tőnkkel. Nem csak az említett hírcsatornákon szerepeltünk, de a nyomtatott sajtóban is kaptunk helyet – konkrétan a Somogyi Hírlap c. napilapban.

A pólók nyomtatása csak a kiállítás utánra készült el. A pólódesign nyertesei egy-egy példányt kaptak saját munkáikból, a csapat és még néhány fontos személy pedig a saját készítésű kutyás-pénzes királykék pólóval lett megajándékozva. Frissen nyomtatott „egyenruhánkban” rögzítettük mozgóképre a fókuszcsoporthoz beszélgetést. Ide a kollégium diákseregéből hármat hívtunk meg. Nekik is felolvastunk néhány korrupciós hírt, kikértük a véleményüket azokkal kapcsolatban, a betűasszociációs feladatot nekik is feladtuk. Olyan lehetséges korrupciós területet említettek meg, melyre mi nem is gondoltunk. Személyes élményből is volt szép számmal, igazán örültem, hogy ők tisztában voltak a korrupcióval, és elmondásuk szerint tenni is akarnak ellene.

Így visszagondolva, hogy már a célegyenesben vagyunk megérte ezt a projektet végigvinni. Igaz, hogy néhány nap késő éjszaka is dolgoztunk, és volt amikor egyszerre több dologra is oda kellett figyelni, de pont ettől kihívás a kihívás. A csapattagokat jobban megismertem, belekóstoltunk egy program megszervezésébe és lebonyolításába, így nem gondolok már olyan szúrósan a szervezőkre, ha netán csúszik az adott esemény. Az ajándék csoportvezetőnkkel – „Misi Arkangyallal” nagyon jól tudtunk együtt dolgozni, amely igaz Daróra, Nikire és Diára is. Új embereket ismertünk meg, elmentünk Libegőzni, tapasztalatot szereztünk, a világ egy másik szeletébe is belátást kaptunk, élményekkel gazdagodtunk. Ha megkérdezné valaki, hogy bevállalnám-e még egyszer ezt, a válaszom az lenne, hogy igen. De szigorúan azokkal, akikkel ebben a projektben együtt dolgoztam.

Bumpy road of the application

1. Team organization
2. Shock before retread at the hostel
3. Brainstorming
4. Creativity and improvisation at the roundtable (which was hexagonal)
5. Movie
6. Our thoughts about corruption
7. Inscription of applications
8. What are high school students interested in????
Who knows???



Survivor camp in Buda



Introduction



Part of Hungary's team

THE TIME OF CORRUPTION IS OVER. HERE WE COME WITH WORDS, DEEDS AND ART.

Our illustrated personalities



Presentation with a Transparent one



Yes, we are learning...



SURVIVOR CAMP IN BUDA



*Just smiling and
saying clever things*



Playing a situation



*The photographer
loves dandelions*

THE TIME OF CORRUPTION IS OVER. HERE WE COME WITH WORDS, DEEDS AND ART.

*Creating
a political party*



*Campaign
of the party*



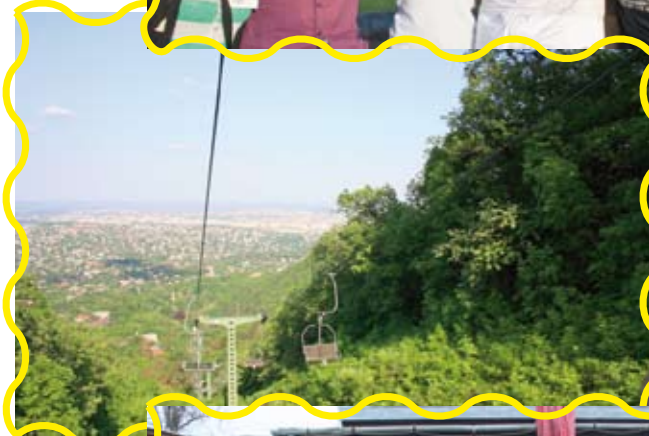
*Artistic picture
by Eszter*



SURVIVOR CAMP IN BUDA



The archangel and his apprentices



Landscape from the Chair Lift



Group photo

Absztrakt

Kutatás címe: Mit gondolsz a korrupcióról?

Kulcskifejezések: korrupció, törvénytelenység, juttatás, becsület, kismértékű korrupció, hatósági fellépés, társadalmi probléma, példamutatás

Felmérésünkben 10 állítást pontoztattunk 50 vizsgált középiskolással. Az állítások mind a korrupcióról szóltak, és a fiatalok véleményét, attitűdjét vizsgálta. A vizsgálat egyértelműen kimutatta, hogy a fiatalok értik a korrupció szó jelentését, és képesek felismerni környezetükben a korrupt viselkedést. Minden 2. fiatalnak van saját élménye is a témában. Közel kétharmaduk elítéli a család megsegítése érdekében tett törvénytelen viselkedést. Nagyon magas, mintegy 80 %-ban ítélik el az iskolai könnyebb érvényesülés érdekében kivitelezett etikátlan cselekedeteket. Több mint 50 %-uk nagyon negatívan gondolkodik az egyéni boldogulás és a korrupció vagy a törvény tisztelete összefonódások terén. Hiszik, hogy könnyebben boldogulnak a törvénytelen, korrupt emberek. 70 %-uk egyértelműen nem hiszi el, hogy Magyarországon csak kismértékű korrupció van jelen – pedig a nemzetközi besorolás ezt mutatja. Minden 2. fiatal problémásnak tartja a magyar hatóságok (rendőrség, ügyészség, bíróság stb.) működését. 80 %-uk egyre növekvő problémának tartja a korrupciót hazánkban. A vizsgált fiatalok úgy tartják, hogy a felnőttek inkább rossz példával szolgálnak a fiatalabb generáció számára, ha törvényteleniségről, vagy visszaélésekről van szó. A tanulók közel 50 %-a kiemelten fontosnak tartja a korrupció elleni harcot, de ugyanakkor megfogalmazták saját tehetetlenségüket is ezen a téren. Mindenképpen segítséget várnak a társadalom korrupcióellenes rétegétől. A téma aktuális és van helye a cselekvésnek.

Abstract

Title of the research: What do you think about corruption?

Key terms: corruption, illegitimacy, allowance, honor, slight corruption, official action, social problem, exemplary behavior

In our survey we scored 10 statements with 50 examined high school student. All of the statements were about corruption and it examined the opinion and attitude of the youths. The examination clearly proved that youths do understand the meaning of the word: corruption and they can recognize the corrupt behavior around them. Every other youth have personal experience in this topic. Nearly two-thirds of them judge illegal behavior in the interest of family. Very high, about 80% of them judge unethical actions in the interest of easier success in the school. More than 50% of them think very negative about the fusion of the individual success and the corruption or the respect of the law. They believe that corrupt people and the ones who break the laws can succeed more easily. 70% of them clearly don't believe that there is only slight corruption in Hungary – although the international classification shows this. Every other youth consider the work of the Hungarian authorities problematic (police, prosecution, court etc.) 80% of them think that corruption is getting a bigger and bigger problem in Hungary. Examined youths believe that adults rather show bad example to the younger generation when it comes to illegitimacy or abuse. Nearly 50% of the students find it extremely important to fight against corruption, but at the same time they compose their own helplessness in this situation. They definitely expect help from the anti-corruption layer of the society. The topic is current and there is place for action.

Kutatás

Módszer:
kérdőív

**Vizsgált
populáció:**

11-12. évfolyamos
gimnazista tanulók

Létszám:
50 fő

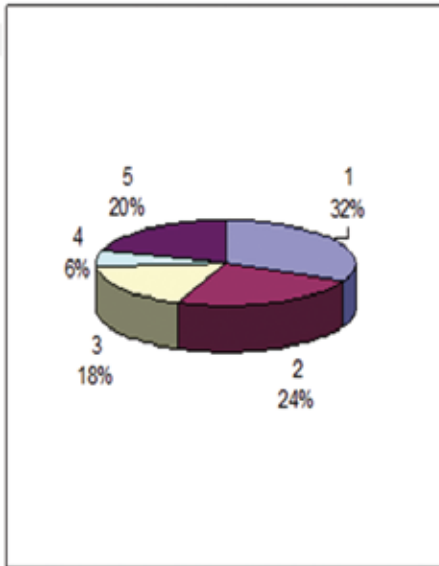
Téma:
Mit gondolunk
a korrupcióról?

Mérés:
Likert-skála

fokozatai:

1 – egyáltalán
nem értek
egyet

5 – teljes
mértékben
egyérték

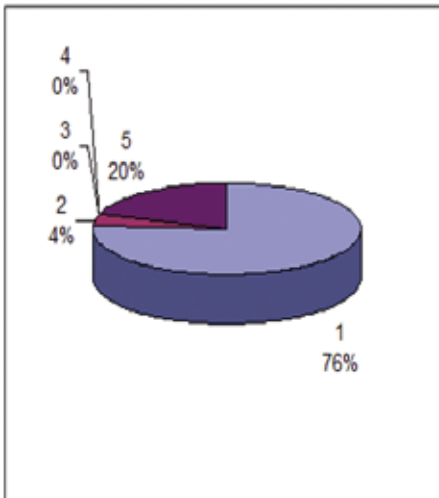


1. állítás

Számomra elfogadható viselkedés, ha valaki törvénytelen dolgot tesz azért, hogy azzal segítse saját családját.

Statement 1

For me it is an acceptable behavior if someone do something illegal to help his family.



2. állítás

Nem látok semmi kivetnivalót abban, ha a szüleim pénzt vagy ajándékot juttatnának a tanárainknak azért, hogy nekem jobb jegyeket adjanak.

Statement 2

I see nothing wrong with my parents bribing my teachers, with money and gifts, to give me good marks.

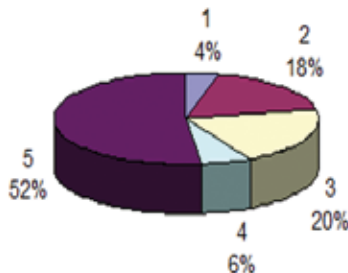
Research

3. állítás

Szerintem a törvénszegő, korrupt emberek jobban boldogulnak az életben, mint becsületes, törvénytisztelő állampolgárok.

Statement 3

I think corrupt people who do illegal things can succeed more easily in their life than honest citizens who keep the laws.



Method:
questionnaire

Examined population:
high school students in the 11th-12th grade.

Numbers:
50 people

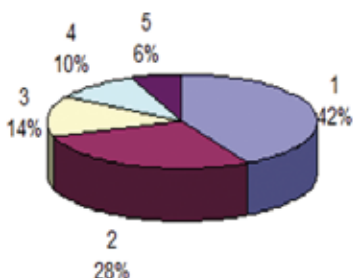
Topic:
What do we think about corruption?

4. állítás

Véleményem szerint ma Magyarországon csak kis-mértékű korrupció van jelen.

Statement 4

In my opinion there is hardly any corruption nowadays in Hungary.



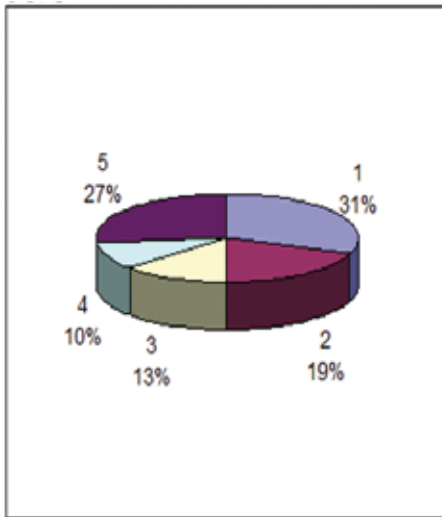
Measurement:
Likert-scale

Its degrees:

1 – I do not agree at all

5 – I absolutely agree

THE TIME OF CORRUPTION IS OVER. HERE WE COME WITH WORDS, DEEDS AND ART.

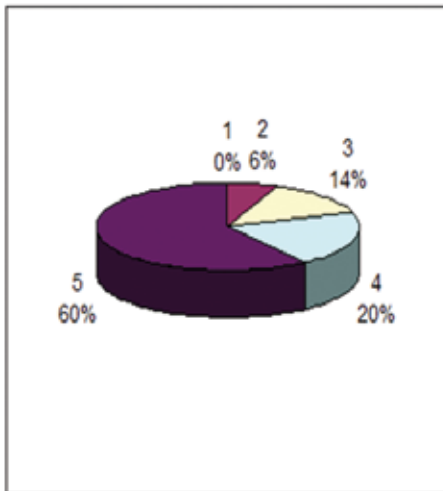


5. állítás

Hatékonynak tartom a hatóságok fellépését (rendőrség, Nemzeti adó-és Vámhivatal, ügyészség, stb.) a korrupcióval szemben.

Statement 5

I find the actions of the authority effective (police, National Tax and Customs Office, prosecution, etc.) against corruption.



6. állítás

Szerintem a korrupció egyre nagyobb problémát jelent a mai magyar társadalomban.

Statement 6

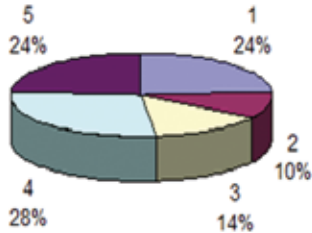
I think corruption is getting a bigger and bigger problem in today's Hungarian society.

7. állítás

A törvénytelenység, a visszaélések területén a felnőttek rossz példával szolgálnak a fiatalok részére.

Statement 7

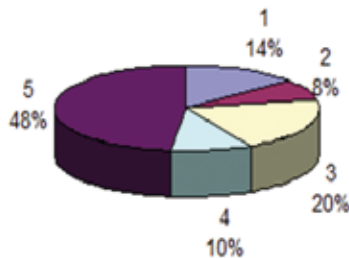
On the fields of illegitimacy and abuses adults set a wrong example for young people.

**8. állítás**

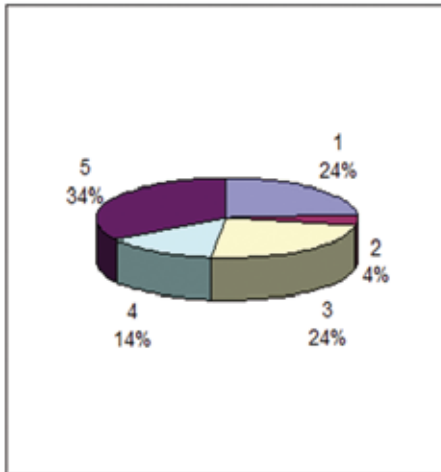
Saját kortársaim között is találkoztam korrupcióval.

Statement 8

I met with corruption among my peers as well.



THE TIME OF CORRUPTION IS OVER. HERE WE COME WITH WORDS, DEEDS AND ART.

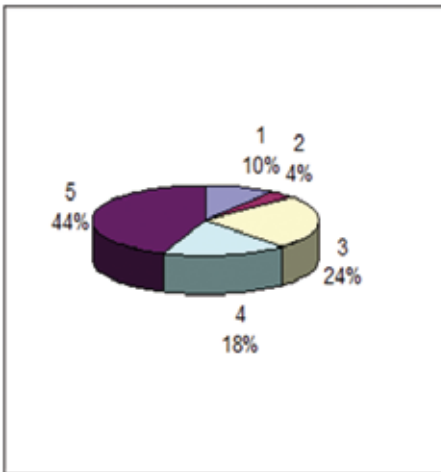


9. állítás

Fontosnak tartom a korrupció elleni harcot az élet minden területén.

Statement 9

I find it important to fight against corruption in every fields of life.



10. állítás

Én úgy érzem, nem tehetek semmit, ami hatékony lehetne a korrupció elleni harcban. Tehetetlennek érzem magam.

Statement 10

I feel that I can not do any effective things for the fight against corruption. I feel myself helpless.

Ízelítő az országos novellaíró pályázat pályamunkáiból

RIZ SZABOLCS

Skyworld

A Földön háromszáz éve tart a nukleális tél, a túlélők – körülbelül hatmillió ember – tizenkét városhajóval hagyták el a haldokló bolygót. Az egyik ezek közül a Skyworld.

Az évek alatt úgy, mint a többi hajón, ezen is kialakultak szokások, amik felülírták a törvényeket. Az egész a legénység lemészárlásával kezdődött, mert a Skyworld nem a pénzes rétegnek megfelelő irányba haladt. A hajó parancsnoka az Alfa Centauri rendszer felé ment volna, ám a naprendszerben felfedeztek egy tömör gyémánt aszteroidát. A vérengzés után most a város-hajó a Szaturnusz ötödik gyűrűje felé tart.

A „város” főterén egy padon egy ügyvéd üldögél, szerepét a legénységváltáskor elvesztette, mert a nyomozást felfüggesztették. Azóta megemelkedett a lopások száma, de ez senkit sem érdekel, mindenki csak magára számíthat, és ezt ő is jól tudja. Épp ezért kell neki is mocskos eszközöket alkalmaznia ahhoz, hogy a családját biztonságban tudja.

Ballonkabátja alatt egy dobozt rejteget, és egy olyan emberre vár, aki tudja a jelszót: cseresznyevirág. Ez a szó mindig a kellemes, japán stílusú bált juttatja eszébe, ahol a feleségével megismerkedett.

Egy alak közeledik. Rajta is kabát van, mert az új parancsnok nemcsak a hírközlést kapcsoltatta ki, hanem a klímaberendezéseket is alacsony fokozatra állította, hogy a hajó minél gyorsabban érje el úti célját.

– Cseresznyevirág.

A két férfi egymásra mered.

– Hát, látom, mégiscsak érdekli az ajánlatom.

– Csakhogy tudja, nemegyszer estem olyan kísértésbe, hogy feladjam magát.

– De nem fogja megtenni.

– Csakugyan? És mégis miért?

– Mert maga is el akar tűnni innen, és mert tagja volt az első legénységnek!

– Megfogott! Mit ajánl?

– Szabadságot és ezt itt! – ekkor felemeli kabátját a dobozról. – A minta az aszteroidából, úgy öt kiló gyémánt.

A másik férfi hezitál, túl régóta van már itt, és el akar menekülni, de aki eddig megpróbálta, az meghalt, senkit sem engednek el. De a gyémánt súlya is igencsak csábító, ezzel akár a Kövér személyi testőrét is lefizethetné, hogy mutassa be neki mint tapasztalt pilótát.

– Hallgatom, mit akar.

Az ügyvéd elmagyarázza a terve minden részletét, de amaz csak a végén jön rá, mire is készül valójában. Elválnak.

Gyakran találkoznak egy eldugott szimulátornál, és hosszasan gyakorolják az űrkompok irányítását. Vigyázniuk kell, a városban szinte mindenki beárulná a saját anyját, csak hogy kapjon még egy fejadagot a vacsorából. A tanárok is csak éjjel oktatják a tanulóikat, hatalmas kockázatot vállalva, mert a lebukás kivégzéssel jár. A Kövér emberei mindenütt ott vannak.

A hajó elérte a Szaturnusz legkülső gyűrűjét. Minden a feje tetején áll. Elérkezett a pillanat, hogy végrehajtsák a tervet. A felfordulásban kétszáz civilt és két hónapra elegendő élelmet csempészték egy teherkompba, amit Fecskének hívnak. Indulás előtt a pilóta és az ügyvéd még találkoznak a főtéren egy utolsó egyeztetésre.

– Ha információim helyesek, az Éden csak másfél hónapnyira van innen. Vigye oda az embereket kitérő nélkül, már tájékoztattam a hajó parancsnokát.

– Rendben, úgy lesz. Sok sikert!

– Magának is! És még valami, vigyázzon a családomra!

A pilóta sietősen távozott a hangárok felé, még a másik felnézett az üveg-

tetőn át a csillagokra, majd ő is távozott a parancsnoki részleg irányába.

A Kövér a mesterségesen kialakított parkban golfozott két gorillája társágában. Az ütést követően a labda méterekkel a lyuktól ért földet.

– Remek ütés volt, uram!

– Ne nyáladdzon itt nekem, maga ostoba! Válasszon ki kétszázat, és induljon a bányászfelszereléssel arra a sziklára!

A gorilla megindult a kompok felé, a hangár ajtajánál futott bele a pilótába.

– Mit keresel itt? Ez tiltott terület!

– Egy kompot készítek fel a felszállásra, te ütődött! Üzent mást a Kövér?

A gorilla látszólag elbizonytalanodott, de mire észbe kaphatott volna, amaz leütötte a gyémánttal, amit a munkáért kapott. Majd rohanni kezdett, de nem a hajóhoz. Az ügyvéd után sietett.

Már beütötte a kódot az ajtó vezérlőjébe, amikor a másik utolérte.

– Magának a kompon kéne lennie! Tűnjön innen!

– Felejtsd el, te mész, mégpedig most! Takarodj! Ezt nekem kell megtennem!

Az ügyvéd tétovázott, de mikor meglátta, hogy gyémánt vértől maszatos, tudatosult benne, hogy a pilóta igencsak elszánt, így futásnak eredt. Amaz belépett az ajtón, ahol egy őr várta, de ő szemrebbenés nélkül átnyújtotta neki a kódarabot.

– A Kövér küldött, én vagyok az új pilóta.

Az őr értetlenül nézte a vért a kezén, és a pilóta kapcsolt, kitépte a fegyvert az övtartójából és lőtt. A gyémánt leesett és széttört.

Az ügyvéd sebesen jártatta ujjait a komp konzoljain, hogy minél hamarabb a levegőbe emelje. Miután ez sikerült, kirepült a hangárból és berepült az aszteroidák közé, hogy nehezebben tudják bemérni a Skyworld fegyverei. A Kövér is látta ezt, azonnal kapcsoltatta az indítóállást, de csak a vérbe fagyott gorillát látta a képernyőn. Ekkor érezte, hogy a hajó gyorsulni kezd. A következő pillanatban már a pilótával nézett farkasszemet.

– Ki maga?

– Az egyetlen megmaradt tagja az első legénységnek! És az, aki elpusztítja ezt a helyet.

A mesterséges park üvegtetején vészjóslóan közeledett egy szikla. Ahogy közelebb értek hozzá, látszott rajta, hogy a felszíne tömör gyémánt.

– Ezt nem teheti! – kiáltott a Kövér. – Azonnal öljék meg!

De mire kimondta, a Skyworld nekicsapódott az aszteroidának. Az ügyvéd mindezt a komp ablakán át nézte végig. A hajó és a gyémántszikla is elpusztult. Ekkor lehajtotta a fejét, és néma imát mondott el a barátjáért, aki rájött, hogy nem elég az embert megölni, de a kísértést is el kell pusztítani.

* * *

BERKI BRIGITTA

„You’re gonna go far, kid...”

Péntek van. Hetek óta fekszem ezen a kényelmetlen vaságyon, nézem a plafont, s a kopott halványárga kórházi falakat. Az első hetem borzalmas volt. Vágyódtam a régi jól megszokott ágyamba, az öregember a jól megszokottat szereti... Kétnaponta meglátogat a lányom, Grace. Persze az első napokban ez sem vigasztalt. Elcsigázott testemet legyűrte a betegség, és az önsajnálát kötötte le minden figyelmemet.

Súlyosbodott a helyzet, mikor leállt a szívem és újra kellett éleszteni. Egy nyomasztó kórházi szobában tértem magamhoz, ahol orvosok és nővérek szorgoskodtak körülöttem. Ekkor érkezett meg kis szobatársam, Benjamin. Az ablak előtti ágyat kapta, a hetes számút, míg én a sarokban lévő birtokoltam. A fiúcska vézna kis kezei szétterültek az ágyon, egyikbe infúziót kötöttek. Sápadt kis arcát felém fordította, bemutatkozott. Nem is gondoltam volna, hogy ennyire bőbeszédű kis teremtmény! Gyorsan az emberek szívébe lopta magát, a nővérekkel vidáman csevegett, és velem is hamar összebarátkozott.

Később a nővérektől megtudtam, hogy Benjamin nem kapott helyet a gyermekosztályon, ezért került velem egy kórterembe. Furcsának találtam, hogy nem látogatja senki a kisfiút, de később nehezen bár, de elárulta, hogy

egy intézetben él. Nagyon sokat mesélt nekem a barátairól, a könyvekről, játékaikról. Megismertem egy örökbefogadott kóbor kutya történetét, hogyan rejtették el, tudomást szereztem az iskola utáni vágyódásáról, és arról az elképesztő intelligenciájáról, amivel – saját belátásom szerint – egy hatéves kisfiú nem rendelkezhet.

Benjamin érkezése óta nem voltak unalmasan eltöltött perceim, és nem volt időm gondolkodni testi fájdalmainon.

Az idő kellemesen telt, amit érdekes elfoglaltsággal múltattunk. Mivel az én ágyam a szoba hátsó végében volt, nem láthattam ki az ablakon. Mikor elpanaszoltam vidám kis bajtársamnak, hogy milyen rossz napokig csak az elsárgult falakat nézni, és mindig ugyanazt látni, apró kezét az ablakpárkányra támasztotta és amíg engedett az infúzióvezeték, lassan felhúzta magát. Benjamin elkezdte részletesen közvetíteni, mit lát az ablakon át a kinti világból. Engem egy idő után szinte csak ezek a színes beszámolók tartottak életben. Már alig vártam őket, ez volt minden változatosság kórházban töltött napjaimban.

Az ablak egy kellemes, tavacskával díszített parkra nézett. Vadkacsák és hatyúk úszkáltak a tavon, és gyerekek játszottak távirányítós játékhajóikkal. Szerelmespárok üldögéltek a virágágyások mellett órákig egymásba felejtkezve, – őket a virgonc kis Benjamin nagy előszeretettel el is játszotta, amennyire kikötött kezecskéi engedték.

Miközben kis mesélőm elképesztő részletességgel írta le a kinti világot, én behunytam a szemem és elképzeltem a látványt.

Egy meleg délutánon az ablak melletti kis lakó egy, a parkon átvonuló karneválról beszélt. Bár én nem hallottam a zenészeket, magam elé képzeltem őket Benjamin részletes leírása alapján.

A kisfiú egyre gyengébb és sápadtabb lett, már felülni is alig bírt, ezért megbeszéltük, hogy egy időre felfüggesztjük „rádiós közvetítéseit”. Teltek-múltak a napok és a hetek. Egy reggel a betegetek fürdetni készülő nővér a kis Benjaminget élettelenül találta az ágyában, nem is tudtam róla, hogy néhány órája örökre elaludt. A nővér könnyes szemmel hívta a személyzetet, hogy elvigyék kis barátomat.

Amint alkalom kínálkozott rá, megkértem az egyik nővért, hogy segítsen át a másik ágyra. A nővér szívesen tette, kényelembe helyezett az ágyon, majd sürgős dolga lévén magamra hagyott. Lassan, fájdalomtól gyötörve az ablak felé fordultam, és megdöbbenve láttam, az ablak egy tűzfalra néz.

Megdöbbenően megkérdeztem a nővért, mi történhetett Benjaminnal, hogy olyan szépnak festette le az ablakon túli világot. A nővér elárulta, hogy a kisfiú vak volt, nem láthatta a falat sem. – Valószínűleg csak bátorítani akarta Önt! – mondta.

* * *

MÉSZÁROS MÓNICA

Luciferi vonzások

Bűnök... Hogy lépésekre járok-e a pokoltól? Talán.

A lány óvatosan teszi az aktatáskát az asztalra és kinyitja. Mosoly kúszik az arcomra, s kiveszek egy köteget a friss, ropogós bankjegyek közül. Biztos most vette ki a bankból, mert jó illata van.

Ezek a tanulók bármire képesek, hogy felvegyék őket az egyetemre. Ez az én hibám? Hiszen ők tesznek illegális dolgot, nem én. Vagy én? Kit érdekel? Majdnem elfog a nevetés, miközben kezét fogok a lánnyal. Vajon mennyit ér a gyűrűjén csillogó gyémánt?

– Gratulálok a sikeres vizsgához!– mondom, mire az ő arcán is megkönnyebült mosoly tűnik föl, s megcsillan ajkán a vörös ajakrúzs. Feláll és elmegy.

– Uram, a fia megérkezett! – nyit be a szobába az egyik alkalmazottam.

Csak bólintok és az íróasztalom aljába csúsztatom az aktatáskát. Épp mikor belép a fiam.

– Ki volt az a lány? – kérdezi köszönés helyett, de figyelmen kívül hagyom dühös arckifejezését.

ÍZELÍTŐ AZ ORSZÁGOS NOVELLAÍRÓ PÁLYÁZAT PÁLYAMUNKÁIBÓL

– Kérsz csokoládét? – nyújtom felé, de ő mintha máris elátkozna a szemével.

– Tovább folytatod? – kérdezi összeszorított fogakkal, mire felnevetek.

– A drága ügyvéd kisfiam gyanakszik az egyetlen apjára! Hát ez... – befejezem a nevetést, szinte zihálok a hirtelen dühtől. Kedves. Meg sem kérdezed, hogy vagyok?

– Nem azért jöttem, és ezt te is tudod. Tavaly hamis részvényeket adtál el, kis híján börtönbe kerültél, most pedig még rosszabb dolgokat művelsz! A többi pénzt tőzsdére akarod vinni?– üvöltözik, míg én higgadtan hátradőlök és csak hallgatom.

Soha nem értett meg, pedig mindent miatta csináltam. Hálásnak kellene lennie. De megértem miért dühös. Bennem is csalódott. Az anyja elhagyott minket, elvitte az összes pénzem, ezért muszáj voltam mocskos dolgokhoz folyamodni. Aztán... nem bírtam leállni. A kísértés, amit éreztem, az több volt pusztá vágynál.

– Amit teszel, az lopás! – állít szembe bűnömmel, mintha nem lennék tisztában vele.

Egy szál cigit húzok elő a dobozból és rágyújtok.

– Nem, ez csak lefizetés – húzom meg vállam – Lefizetnek, hogy bekerülhessenek az egyetemre. Ez egy ilyen világ – fújom ki a füstöt egyenesen felé.

– Te teszed ilyenné!– csap rá az asztalra– Miért csinálod?! Tönkre fogod tenni magad! Engem! A családunkat!

Kis híján kiesik a kezemből a cigi, ahogy ezt mondja. Meglepetten nézek rá, s érzem, hogy az a köszív a mellkasomban más ritmusra kezd verni. Ő még mindig egy családként tekint ránk? Ez valamiféle reményt ad.

– Ne haragudj, fiam...– sóhajtok megtörten, a torkomban egyre csak nő az a bizonyos csomó, ami miatt könny szökik a szemeimbe. Úgy tűnik, egy ilyen magamfajta embernek is vannak mélyen érzései.

– A rendőrség nemsokára elkap! A hírközlés már elhangzott a híradóban. Ha beindul a nyomozás a halott fiú után, le fognak csukni. Tudják, hogy nem egyszerű karambol volt. Legalább valld be, hogy miattad történt! Holnap itt lesz a parancsnok– mondja remegő hanggal, de a csillogást a szemében nem tudom mivel párosítsam.

Elfordulok tőle, nem bírok a szemébe nézni. Tudja. Mindent tud. Miattam lett öngyilkos a fiú. Mert azt mondtam neki kevés a pénz, amit fizetni akar. Túlmentem a határon? Csak kíváncsi voltam mennyit tudok kicsikarni belőle... De végül az életével fizett.

– A szülei tegnap felkeresték a rendőrséget. Nem sokáig tudsz már a masz-kod mögött bújkálni. Talán már magánnyomozót is fogadtak.

– Miért segítesz? – vágok a szavába, és hosszú pillanatokig nézünk egymás szemébe; én mégsem tudok semmit leolvasni a tekintetéből.

Nem felel, csak hátat fordít és elindul az ajtó felé.

– Holnap – állítom meg még egy szó erejéig. Holnap feladom magam.

Megáll egy pillanatra, aztán csak bólint és elmegy. Vajon nekem jár feloldozás?

De másnap nem megyek a rendőrségre. Sem azután. Ahogy belenézek a tükörbe szinte szembe tudnám köpni magam. Hogy ki vagyok? Nem az, aki voltam. De attól még én vagyok. Teljes erőmből verek a tükörbe ököllem, mire a szilánkok felhasítják a bőröm, és a vér lassan folyik le a könyökömre. Felordítok. A bennem lévő állat szabadul ki, és a fájdalom, ami belém száradt. Nem, nincs feloldozás.

Egy törülközővel csavarom be kezem, amikor csengetnek. Az ajtóban a parancsnok vár, ahogy gondoltam.

– Elfogatási parancsom van ön ellen, uram! Felemeli a papírt, s nem telik tőlem másra, csak egy keserű mosolyra.

– Persze – nyújtom felé mindkét csuklóm, mire ő megbilincsel, úgy érzem nincs értelme tiltakozni. Van bizonyítékuk? – kérdezem, mielőtt beszállnék a kocsi-ba.

Egy gyémántgyűrűt húz elő a zsebéből és mosolyogva ennyit mond:

– Mire nem jó egy ilyen kis vacak, ugye? Még egy poloskát is elrejt-het benne az ember. A fiából pedig jó színész lenne.

Szemem elkerekedik, teljesen megdermedek. Egy fecske száll a fára, csicsergése szinte mélabúsan hat. Cseresznyevirágok hullanak a vállamra, mire felnézek az égre. Elárulva lenni, mi? A saját vérem, igen, ő mossa kezeit! Nekem nem nyújt már az ég kegyelmet.

Bánom-e? Mit? Hiszen azok az emberek hálások voltak. Mindenki. Kivéve a fiam. Egy festőkéssel levágnék egy ágat a cseresznyefáról. Míg én a börtönben elpusztulok az újra ki fog hajtani csak azért, hogy még a pokolban is emlékezzen erre a napra.

* * *

KATONA ESZTER

Megéri?

...Egy sötét öltönyös férfi lépett be az importcég irodájának ajtaján.

– Mr. Morissonhoz jöttem. – jelentette ki.

– Máris szólok neki! – mosolyogtam mégis a lehető legudvariasabban.

– Nem kell. Már vár engem. – azzal kopogás nélkül bement...

Bentről kiabálás, majd halk szitkozódás hallatszott ki.

– ...Hogy szívároghattak ki az infók?

– Maga megőrült? Halkabban beszéljen, az isten szerelmére! A titkárnőm semmiről nem tud...

– Ezek után nem ártana magának egy jó ügyvéd, Nagyfőnök!

Sokszor hallottam már, hogy így nevezik a főnökömet, de eddig nem ilyen hangnemben. Ez a mostani valahogy fenyegetőnek tűnt, vészjóslónak.

– Ha a befektetők tudomást szereznek erről a „kis afférról”, akkor mi megyünk a levesbe! Érted te ezt egyáltalán? – ordította a férfi magából kikelve. Mint később kiderült, a neve Mr. Wright.

– Fogd már be! A nyomozás már elindult, úgyhogy már csak egy jó ügyvéd kell keríteni.

– Felfogod te, hogy miről beszélsz? A karambolban meghaltak tanulók is. Az országos hírközlés napok óta erről beszél. Ha esetleg egy tisztességesebb jogászt fogunk ki és a rendőrség tudomást szerez a lefizetésről, akkor ki tudja, hány évet varrnak a nyakunkba...

Mikor lejárt a munkaideje, Mr. Morisson hazament, de én még maradtam pakolni, takarítani. Bementem az ő irodájába, megláttam az asztalon egy újságot. A címlapon virító hatalmas betűk megragadták a figyelmemet.

„Egy baleset, nyolc halálos áldozat!”

„A rendőrség az eddigi vizsgálatok során kiderítette, hogy az autóban, ami a balesetet okozta elszakadt a fék vezetéke, eddig ismeretlen okok miatt. Az áldozatok családja a gyártót okolja...”

A későbbiekben felsorolták az áldozatok nevét, így inkább abbahagytam az olvasást.

Másnap, amikor beértem, a főnök már ott volt, de most egy hölgy társaságában. Jókedvűen nevetgélve mentek be, de amikor kijöttek, a nő rúzsba el volt kenődve, szoknyája felcsúszva. Tapintatosan félrenéztem, aztán távozni készült, de a táskája kiborult. Minden kihullott belőle: iratok, tárcsa, telefon, parfüm és egy vérvörös ajakrúzs.

– Abby – szólalt meg Mr. Morisson hirtelen rám nézve -, most el kell men-nem a bankba, tegye ki az ajtóra a „Rögtön jövök” táblát!

Aztán elviharzott.

Amikor visszaért, behívott az irodájába:

– Csukja be az ajtót, Abby!... Szeretném tudni, hogy bízhatok-e magában. Mint már bizonyára tudja, pár napja baleset történt a főúton. Az autót, ami miatt a karambol történt, egy partnercégünk gyártotta, a FiveX Motors.

– Igen, Uram. Borzasztó hír.

– Azt is tudja, hogy mi volt az autó hibája?

– Azt hiszem, a fékkel volt valami gond – nem tudtam, hová akar kilyukadni.

– Annak a cégnek mi vagyunk a beszállítói. A fék alkatrészeit is mi szerez-tük be. Annál az autónál is, ami tönkrement.

– Mit akar ezzel mondani, Főnök?

– Ne mondja, hogy nem érti, Abby! Tudja, hogy mennek mostanában ezek a dolgok. Ahol tud, lefarag az ember a költségekből. Így jut is, marad is.

– Ne csinálja ezt! Ugye nem mondja komolyan, hogy olcsóbb, de rosszabb alkatrészeket vett?

– Miért ne? Ez nem számít *lopásnak*. És hogyha tartja a csinos kis száját, akkor magának is csurran-cseppen némi, hogy is mondjam... *csokoládéra* való- mosolygott sokat sejtetően.

A beszélgetés további részére már nem emlékszem pontosan, talán a fáradtság miatt.

Másnap reggel egy *doboz* várt az asztalomon, rajta egy cetlivel:

„A dobozban lévő összeg az *Öné*. Ha továbbra is hallgat,
annak az ára is egy ugyanilyen dobozban fogja várni.”

Amikor elolvastam az üzenetet, a sírás kerülgetett. Hirtelen mozdulattal az egésztestet a kukába dobtam. Ki tudja mennyi pénz lehetett benne...

...Pontosan egy hét múlva rendőrök lepték el az egész helyet. Láttam, ahogy a főnököt és azt a másikat, Mr. Wright-ot bilincsben viszik el. Mr. Morisson az ajtóban visszafordult és így szólt az egyik nyomozóhoz:

– Még találkozunk, arra mérget vehet!

Az teljes nyugalommal válaszolt neki:

– Majd a pokolban, te gyilkos!

A következő napok gyors egymásutánban teltek el. Vagy tucatnyi kihallgatáson voltam, ujjlenyomatot vettek tőlem, és felszólítottak, hogy ne hagyjam el a várost.

Ezután elkezdődtek a tárgyalások, nemsokára pedig kiderült az ítélet: Mindkettőjüket húsz év fegyházbüntetésre ítélték, valamint bűnösnek találták sikkasztás, korrupció és gondatlanságból elkövetett emberölés vádjával.

De a gyászoló családok valahogy nem lettek nyugodtabbak.

* * *

HERBAI EDIT

Korrupció

„Loacher Tamás korrupció vádjával a rendőrségen! Ismét!”

– Apa! Mi ez már megint?

– Semmi. Vagyis nem sokkal több, mint ami eddig is volt folyamatosan.

– Mi az, hogy korrupció vádjával?

– Lefizetés például. Itt egy eset 1999-ből. Egy család éjszaka hazafelé tartott a rokonaiktól. Egy ismert, részeg politikus pedig beléjük ütközött. Frontálisan. Rengeteg ember nyomozott ebben az ügyben, mindenki elítélte a politikust. Kétséget kizáróan ő volt a felelős, több forrás is utána járt, és valószínűleg nem csak ittas volt, de be is volt drogozva. Az egyik nyomozócsoport szerint, - akik elsők közt értek a helyszínre - az úr kiszállt az autójából, kinyitotta a csomagtartót, kivett belőle egy maszkot, és leült a bal hátsó kerék mellé. Sírva fakadt és könnyörgött, hogy hozzanak neki egy festőkést, mert az élete múlik azon, hogy kínai cse-resznyevirágokat fessen. Elhiheted, hogy nem „csak simán részeg volt”. Később kiderült, hogy a négy fős család mindegyik tagja meghalt. Állítólag az ügyvédje is azt mondta neki, hogy nem tudja megvédeni, veszett ügy. Amint kiengedték a kórházból, megkezdte előzetes letartóztatását. Harminc napig tartott, amíg az első fokú tárgyalásra sor került, első fokon elítélték, tehát a másodfokú ítélet még váratott magára. Újabb harminc nap. És amikor, másodfokon nem ítélték el, gondolhatod, hogy rászállt a hírközlés, a média. Sok rendőr is háborgott rajta, hogy teljességgel lehetetlen, hogy egy ittas, drogos embert, halált okozó közúti baleset után másodfokon nem ítélnék el...

– Apa ilyen csak a filmekben van...

– Várj még! Későbbi kutatások bizonyítják, hogy az esküdtszék nem egy tagja, és még a bíró is egy középiskolai beavató keretében esküt tettek. Az eskü tárgya, feltételei és következményei azóta sem láttak napvilágot.

– Ilyen nem lehet! A filmek vannak tele ilyen klisékkel, nem az élet. Ha valaki bíró lesz, vagy esküdtszék tag, ugyanúgy esküt kell tennie. Szerintem össze

sem hasonlítható a kettő. Valaki nem próbált meg ez ellen tenni valamit? Az ilyet nem szabad büntetlenül hagyni!

– Érdekes módon, senki sem publikálta a dolgokat.

– Apa ez csak egy. Egy fecske sem csinál nyarat.

– Nem egy, hidd csak el! Van az a pénz, vagy jelen esetben gyémánt meny-
nyiség, ami hatással van az emberek ítélőképességére.

– Ez nem fair!

Kicsim, ez a világ. Ha teljesen jó lenne, nem tudnád mi a rossz. És akkor
miből tanulnál?

Komolyan ez a világuk? XX.-XXI. században? Sajnálom. Régen, legalább ha
valaki bűnt követett el, elviselte a következményeit, és nem kiskapukat kere-
sett, vagy éppen a pénztárcájába nyúlt.

* * *

VÁAMOS VIRÁG

Különös megbízás

Mancs Báró békésen üldögélt keresztbetett lábbal a széken, kezében a „Nyaúhírles” újság legújabb számával, tejeskávéját szűrőcsőlgatva. Minden reggel itt üldögél, és issza kedvenc sok-sok tejjel ízesített kávéját. A pincér a pult mögül kilépett, kezében a tálcán lévő kakaós keverttel. Odalépett a Báróhoz, aki az újság mögül eldörmögött egy „köszönömöt”. Minden vasárnap a szokásos kávé mellé egy süti is dukál. A mai újság szerint szép idő lesz. „Talán menjek el meglátogatni a nyári birtokomat, és horgásszak?” gondolta magában a Báró. Egy kis pihenés nekem sem árthat, olyan sok dolgom volt mostanában, már vágyom arra, hogy egy kicsit elszabadulhassak Londonból. Igen, azt hiszem, egy pár napig pihenhetek én is. A Báró megette a süteményét, megitta kávéját, otthagya az asztalon a fizetséget, a szokásos borraivalóval. Hóna alá vágta az újságot, levette a cilinderét a fogasról. Kifelé menet meg-

nézte magát a tükörben. Megigazította nyakkendőjét, föltette kalapját, majd kilépett a kávézó ajtaján. Londonban a szokottnál jobb idő volt. Boldogan ment haza, hogy összecsomagolja a holmikat az utazáshoz. Nagyon izgatott volt, hisz már olyan régen ment el horgászni, és az általa kifogott halat megsütni, majd elfogyasztani, miközben nézte a teraszról, ahogy elbújik a nap a dombok mögé. Nagy mosollyal az arcán ült be egy taxiba, ami elvitte őt a pályaudvarra. Megérkezésekor odalépett egy jegyirodához, hogy megvegye az vonatjegyét. Táskáját a lába mellé helyezte le, és odafordult a vörösés szőrű macska eladónőhöz. A vásárlás után a Báró odaállt a megfelelő vonatvágányhoz, leült egy padra és rágyújtott egy pipára. Miközben békésen pipázott a pályaudvaron gondolatai már a nyaralóban jártak. Észre sem vette mikor odaült mellé egy úr ballonkabátban és kalapban. Csak akkor kapott észbe Mancs, amikor az úr megbökte egy boríték szélével és így szólt:



- Ön Mancs Báró igaz? A híres detektív?
- Igen, az vagyok. – mondta a Báró, akit igencsak meglepett a macskaurság külseje.
- Lenne egy ajánlatom a számára. Itt van a borítékban a pénz.
- Minek a pénz? Még nem vállaltam el semmit.
- Ezt a pénzt azért adom Önnek, hogy ne is vállaljon el semmilyen munkát. A napokban meg fogja keresni Önt egy férfi és arra fogja kérni, hogy keresse meg a lányát. De Ön nemet fog neki mondani.
- Miért ne keressem meg a hölgyet?

Az úr nem válaszolt csak letette a csomagot a padra és elment. Mancs el-tette a borítékot a táskájába, és erősen törte fejét. Vajon miért ne keressem meg?

Még az utazás közben is e körül járt az agya, de amint megérkezett a nyaralóhoz mindent elfelejtett a témával kapcsolatban. Lerakta a csomagokat, elővette a horgászfelszerelést és elindult a konyhába. Ott készített magának egy nagy adag halszendvicses uzsonnát, azt berakta egy kosárba, mellé egy nagy üveg tejet. Felhúzta gumicsizmáját, horgászkalapját. Megnézte magát a tükörben, megigazította bajszát és felkapta a botot meg a kosarát és elindult a tóhoz. Ott mindent lepakolt, leült egy kempingszékre és botját belehajította a vízbe. A parton töltötte az egész délutánt, majd este hét óra fele elindult vissza a házba. Pont annyi halat sikerült kifognia, amennyi elég volt vacsorára. Elkészítette a halat, megvacsorázott, majd leült a kedvenc fotelébe és olvasott. Este tíz órakor elindult az emeletre, hogy lefeküdjön aludni. Kipakolta a táskájából a pizsamáját. Miközben keresgetett a táskában kicsusszant a boríték is. Mancs felvette és minden eszébe jutott a délelőtről. Kinyitotta a borítékot és megszámolta a pénzt. Nagyon sok macskabankó volt benne. Mancs teljesen ledöbbent, és megint elkezdett rágódni rajta, vajon miért fizet valaki ennyit azért, hogy ne keressenek meg egy eltűnt személyt. Gondolt jóra és rosszra is. De nem tudott sokáig agyalni a dolgon, ugyanis a fáradság ledöntötte a lábáról, és negyed óra múlva, már aludt, mint a tej.

Másnap reggelizés közben a fejében összeállította napirendet. Nem sokban különbözött a tegnaptól. Bár most délelőttre a bevásárlást iktatta be, mert a nyaralóban nem volt elég tej. A piacról hazaérkezve bepakolt a hűtőbe és már indult volna horgászni, mikor megcsörrent a telefon. Mancs felvette és egy ismerős férfihang beleszólt.

– Ugye nem felejtette el a megállapodásunkat? Megfelelő mennyiségű pénz volt a borítékban?

– Elnézést uram, de nem tudom ki maga, és emlékeim szerint nem állapodtunk meg semmiben. – mondta Báró, de a vonal másik fele a mondat végére már süket volt. Letetette. Mancs megvonta a vállát és felkapta a horgászfel-

szerelést meg az uzsonnát. Már épp indult az ajtóhoz, mikor megszólalt az ajtócsengő. Báró lerakta a csomagokat, és kinyitotta az ajtót.

- Jó napot, engem Doromboló Macskernek hívnak. Mancs Bárót keresem.
- Üdvözlöm, én vagyok Mancs, miben segíthetek?
- Szeretném felbérelni. – mondta az úr. Mancs beengedte és hellyel kínálta. Doromboló úr leült és vele szembe Mancs is.



- Nos, uram kérem, mondja el az elejétől.
- Macsker idegesen tekergette cilinderét a karimájánál fogva, és a padlóra szegezte tekintetét.
- Arra kérem Önt, hogy keresse meg a lányomat, Marcellát. Már napok óta eltűnt és sehol sem találjuk.
- Mondja nem tűnt el a lányával együtt pár ruhadarab, ékszer meg egyéb holmi is?
- De, igen.
- Gondoltam. A lányának volt szeretője?
- Igen.
- El voltak tiltva egymástól?
- Igen, báró úr.

– Értem. Uram nagyon sajnálom, de kettő okom is van rá, hogy miért nem vállalom el a munkát. Az első az, hogy a lánya biztonságban van és teljesen fölösleges keresni őt. A második az, hogy a lánya sokkal nagyobb összeget fizetett nekem azért, hogy ne vállaljam el a munkát.

Az úr arca teljesen megfagyott a döbbenettől, csak bajsza rándult olykor egyet-egyet. A Báró csak mosolygott, majd így szólt:

– Nagyon sajnálom uram, de van egy olyan érzésem, hogy nemsokára meg fogja Önöket látogatni a kisasszony. De ha most nem haragszik meg, nem szeretném elszalasztani a halakat, úgyhogy ha kikísérhetem...

Azzal Mancs kinyitotta az ajtót az elképedt Doromboló úrnak és ő kilépett.

– Akkor a viszontlátásra! – mondta Mancs.

– Viszlát. – mondta elhaló hangon az úr.

A báró becsukta az ajtót és jót nevetett az egészen a bajsza alatt.

* * *

RUDISCH FERENC

A büntudat örvénye

A börtön ablakán beszűrődő fény néha eszembe juttatja régi életem. Olyan volt, mint a cseresznyefák virágzása: bár bámulatosan szép, rendkívül rövid. Lassan 10 éve hallgatom az örök csoszogását, s látom megvető tekinteteket. Pedig valamikor egy sokkal nagyobb házban, egy sokkal szebb kocsival egy sokkal jobb életet éltem, mint ők. A város legelismertebb ügyvédjeként dolgoztam, s óriási vagyont szereztem alig pár év alatt. Megéreztem a pénz és a hatalom ízét, egyre többet és többet akartam, hisz engem ez boldogított. Tizenhárom éve azonban szorosabb barátságot kötöttem egy bizonyos Kovács Péter nevezetű férfival, akit életem meggrontójaként emlegetek. Ha ő nincs, ma nem írnám e sorokat...

Pétert az egyik ügyem lezárulta után, 1995. október 4-én ismertem meg a bírósághoz közeli kávézóban. Nem volt teljesen idegen, hisz nem is oly rég láttam a törvényszéken. Barátságosnak, jóindulatúnak tűnt, beszédes ember volt, kifejezetten üdítő társaság meglehetősen egysíkú életemben. Fiatal kora ellenére parancsnokként dolgozott a katonaságnál. Nagyon meglepett azonban, hogy kevéssel találkozásunk előtt vált el feleségétől. Egy hétig minden egyes nap összejártunk. Jó embernek ismertem meg, a beszélgetések után rádöbbsentem, szinte mindenről ugyanaz a véleményünk. Mivel hatalmas házam tetőtere üresen tátongott, befogadtam magamhoz.

Egy hónap után viszont minden a feje tetejére állt. Péterről kiderült, minden, amit eddig mondott, hazugság. Lehullott a maszk, valójában egy züllött, rossz embert fogadtam magam mellé, aki ráadásul egyre inkább a földszintre fészkelte be magát. Este soha nem láttam, hisz ilyenkor idejét a vörös ajakrúzsok bűvöletében töltötte. Reggelente a tükörből köszönt vissza rám, kezét halántékához emelte, ujjaiával pisztolyt formálva belelőtt fejébe, s ilyenkor azon kaptam magam, én is ugyanezt csináltam. A boltból töménytelen mennyiségű csokoládéval jött haza, pedig jól tudta, súlyos allergiám akár halálba is vihet. Akaratom ellenére azonban mindig megettem pár kockányit, s ettől folyton kijöttek tüneteim. Mind közül azonban az volt a legszörnyűbb tulajdonsága, hogy nem hagyott aludni. Ha nem is tartózkodott közelemben, gondolataimban mindig jelen volt.

Egy év után már semmit nem értettem. Néha mikor beszéltem hozzá, s lenéztem a földre, majd újra fel, hült helyét sem láttam. Szórakozott velem. Minden nap délutánonként fegyvereit mutogatta, sokszor egymásra céloztunk. Ilyenkor mindig rettentően féltem, hisz bizalmam iránta az együtt töltött idő alatt alaposan megingott, nem voltam benne biztos, hogy vaktölténnyel lő, s közel éreztem magamhoz a halál vízióját. Péter állította, esténként orosz rutellezik, azt mondta, ebből tartja fenn magát. Mielőtt elment volna, mindig horrorfilmeket nézetett velem. Lassan úgy éreztem, én is belesimulok a világába. Munkámmal egyre kevesebbet törődtem.

Tönkretette az életem.

Környezetemben senki sem volt tisztában azzal, ki Kovács Péter. Bolondnak néztek, de nem igazán foglalkoztam a ténnyel, hisz én sem ismerek minden embert a városban.

Aztán két év után kiderült, van egy gyereke, Laci. Valamelyik éjszakai leányzó fogta rá a terhességét, s ő nem igazán ellenkezett. Úgy éreztem a kölyök iránt, mintha a saját gyerekem lenne. Nagyon megszerettem. Apja azonban nem sokat törődött vele, immár kettőnk életét lehetetlenítette el. Pár hónap múlva a fiú nevelőotthonba került.

Három év után tűrhetetlen állapotomnak úgy gondoltam, véget kell vetnem. Ki akartam deríteni, ki is valójában Kovács Péter, s mit akar tőlem. Sehol nem jártam sikerrel.

Azonban mikor fotót vittem róla, kiderült, álnevet használ, s valójában Szabó János a neve, s ekkor minden kitisztult...

„.... A rendőrségre érkezett férfi, aki a város egyik legjobb ügyvédje, bevallotta, 5 évvel ezelőtt Szabó János és Szabó László meggyilkolásának ügyében pénzt fogadott el ügyfelétől, hogy az összeg egy részével lefizesse a bíróságot. Ennek következtében ügyfelét, aki a nyomozás szerint egyértelműen a gyilkos volt, szabad lábra helyezték. A bíróság úgy döntött, hogy ezért a korrupt bűnért az ügyvédet 12 év börtönbüntetéssel, és közügyektől való eltiltással sújtja...”

(Idézet egy 1998-ban megjelent hírközlésből)

Minden kitisztult, s engem ide zártak. Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, annyi pénzt kaptam, mint még soha.

Itt végre tudok aludni, nem ébreszt fel senki. Néha gondolataim fecskéként szárnyalnak a végtelen égen, de egyet soha nem fogok elfelejteni: bűnös vagyok.

* * *

BERKI BRIGITTA

„You’re gonna go far, kid...”

It’s Friday. I’ve been lying on this uncomfortable iron bed for weeks, looking at the ceiling and the shabby, light yellow walls of the hospital. My first week was awful. I was longing for my old bed; an old man is attached to his old stuff... My daughter, Grace visits me every other day. Of course, it didn’t comfort me in the first couple of days. The illness defeated my body, and it engaged all of my attention.

The situation became even more serious when my heart stopped and I had to be resuscitated. I revived in an oppressive room of the hospital where doctors and nurses were working around me. Then Benjamin, my little roommate, arrived. He got the bed in front of the window; its number was seven, while mine was number one in the corner. The little boy was lying on the bed with an infusion in his arm. He turned his pale face towards me and he introduced himself. I wouldn’t think he’s such a talky kid! He talked happily to the nurses, he got into everyone’s heart easily, so we became friends soon.

Later I got to know that Benjamin couldn’t get an empty room in the children’s ward, that’s why he is in a common ward with me. I found it strange that nobody visited the little boy, but later he let me know that he was living in an institute. He was telling me a lot about his friends, his books, his toys. I got to know the story of an adopted dog, he told me how they hid it. I got information about his longing for school and about his incredible intelligence that – speaking personally – a six-year-old boy couldn’t have. After the arrival of Benjamin I wasn’t bored for a minute and I didn’t have time for thinking about my physical pain. The time, which we spent with interesting things, passed pleasantly. As my bed was in the back of the room, I couldn’t look out of the window. When I complained Benjamin about how bad it was to look at the same yellow walls for days and to see the same things, he grabbed the windowsill with his little hands and slowly pulled himself up until the infusion

let him. My friend started to describe me in detail the outside world that he could see through the window. From that time, those colorful reports kept me alive. I hardly waited for them. Those gave varieties for my days spent in the hospital.

The window faced a nice park with a lake. Mallards and swans were swimming in the lake and children were playing with their toy ships. Couples in love were sitting next to the flower beds for hours, - as much as his hands let him, the spry Benjamin imitated them very realistically.

While my little story-teller was describing the world outside in details, I closed my eyes and imagined the sight.

In a warm afternoon the little occupant, who was living next to the window, was talking about a carnival passing through the park. Although I didn't hear the musicians but I imagined them based on the description of Benjamin.

The little boy became weaker and paler, he could hardly even sit, so we agreed to stop his "radio broadcasts" for a while. Days and weeks were passing by. One morning a nurse, who wanted to bath the patients, found the lifeless little Benjamin in his bed. I didn't even know that a few hours ago he fell asleep forever. With tears in her eyes, the nurse called the staff to take away my little friend.

As I got a chance I asked one of the nurses to help me into Benjamin's bed. The nurse helped me with pleasure then she left me there, because she had something important to do. Slowly, racked with pain, I turned towards the window and I was shocked to see that it faced to a wall.

I asked the nurse in shock what made Benjamin describe the world outside the window so beautiful. The nurse told me that the little boy was blind so he didn't see the wall either.

- Probably he just wanted to encourage you! - She said.

* * *

KATONA ESZTER

Is it worth it?

...A man, wearing a dark suit, was crossing the entrance of an import company.

– I have an appointment with Mr Morrison. – he stated.

– Wait a minute, I'll call him. – I was smiling really politely.

– You don't have to. He's waiting for me. – he entered into the office without knocking...

– First, I heard them shouting, then cursing silently.

– ...How could the information leak?

– Have you lost your mind? For God's sake, talk quietly! My secretary doesn't know anything...

– Hey big boss, you'll need a good lawyer after what you've done!

I've heard my principal to be called like this before so many times, but not in this tone. Now, it seemed to be kind of sinister, threatening.

– If the investors happen to get to know about our "little affair", it will be curtains for us! Got it? – yelled the man furiously, Mr Wright, as I got to know his name later.

– Shut up! The investigation has already started, so we only need to procure a good solicitor now.

– Have you any idea what you're talking about? Students have also died in the crash. The national newscast has been talking about it for days. If we might get a decent prosecutor and the police become aware of paying off, who knows how long we will be sentenced...

When his work time was over, Mr Morrison went home, but I stayed to clean and tidy up. I entered into his office, and I spotted a newspaper on the desk. The big letters of the headline called my attention.

„ONE ACCIDENT, EIGHT CASUALTIES!”

"The police have found out that the accident was caused because the car's break cable broke without any known reason. Casualties' families are accusing the producer." Afterwards, the names of casualties were listed, so I stopped reading.

Next day, when I arrived at work, my principal had already been there with a lady. They went into the office happily, but when they came out, the woman's lipstick was smudged and her skirt was ridden up. I looked away tactfully, but as she was leaving, everything tumbled out of her bag, some papers, a purse, a mobile, a perfume and a blood red lipstick.

– Abby, – said Mr Morrison looking at me suddenly – I must go to the bank now, please place the "Back soon" sign on the door.

Then he left. When he arrived back, he called me into his office.

– Shut the door, Abby! I'd like to know whether I can trust you or not. As you probably know, there was an accident on the high street. The car, which caused the accident, was made by our partner company, FiveX Motors.

– Yes, sir. Awful news.

– Do you also know what was wrong with the car?

– I suppose, there was some problem with the brake. – I couldn't really realize where he is leading up to.

– We are the importer of that company. We had imported the brake parts of that car...

– What are you getting at, Principal?

– Don't tell me that you don't understand, Abby! You know how things are going on nowadays. Men should reduce costs whenever they can. Enough and to spare.

– Don't say that! Are you serious? Did you buy cheaper but worse brake parts?

– Why not? It wasn't a theft. Well, and if you hold your tongue you'll also get some, how to say..., chocolate allowance. – he was smiling insinuatingly.

I can't recall any other details about our conversation, I might have been tired. But next morning I found a box on my desk with a note:

*"The cash in the box is yours. If you continue keeping your tongue,
a similar box will be waiting for you with your payment."*

When I finished reading the note, I was about crying. I threw the whole box with its content into a trash bin. Who knows how much money might have been in it...

...Exactly two weeks later the whole building was crammed with police officers. I saw my principal and the other man, Mr Wright being taken away in handcuffs. Mr Morrison turned back from the door and told a police officer:

– Be sure that we'll meet later!

He replied patiently:

– In the Hell, you murderer!

The next days passed quickly. I had hundreds of interrogations, I was required to give fingerprints, and warned not to leave the city.

After that, the trial started, and we got to know the verdict: Both of them were sentenced to prison for twenty years. They were found guilty of peculation, corruption and involuntary manslaughter.

But somehow the mourning families have not calmed down yet.

* * *

MÉSZÁROS MÓNICA

Lucifer's temptations

Sins... Am I stepping towards Hell? Maybe.

The girl puts her briefcase on the table and opens it. A smile creeps over my face, and I take out a stack of the crisp banknotes. I am sure that they were just withdrawn from the bank, because they smell good.

These students would do anything so as to get admission into the university. Is it my fault? They do something illegal, not me. Or me? Who cares!

I almost burst into laughter while shaking hands with the girl. How much is the sparkling diamond worth in her ring?

– Congratulation on your exam success! – I say when a relieved smile appears on her face and the red lipstick glitters on her lips. She stands up and leaves.

– Sir, your son has arrived! – one of my employees opens the door.

I just nod and slide the briefcase into my desk. Right after, my son enters.

– Who was that girl? – asks instead of greeting. But I ignore his angry facial expression.

– Wanna some chocolate? – I'm handing it to him, but he seems to curse me with his eyes.

– Haven't you cut it out? – asks with clenched teeth, so I start laughing.

– Gosh, my son, who is a lawyer, suspects his only father! This is... – I stop laughing, and I get shocked because of the sudden anger. – Honey. Don't you even ask how I am?

– I'm not here because of that, you know. Last year you sold fake shares, you almost got imprisoned, and now you do even worse things! Do you want to take the money to the stock-exchange? – he is shouting, while I am leaning back calmly and just listening to him.

He has never ever understood me, even though I do everything only for him. He should be grateful. But I understand why he is so furious. He is disappointed in me too. His mother left us, taking all my money with her, so I had to start doing illegal things. Then... I couldn't stop. The temptation, I felt, was more than simple desire.

– What you do is theft! – shows me my sins, as if I was ignorant.

I take a cigarette out of the box and light it.

– Nope, I'm just bribed. – I shrug my shoulders – They pay me off so as to get admission into the university. This is such a bad world. – I am blowing the smoke straight into his face.

– You make it bad! – he smacks the table – Why do you do that?! You're destroying yourself! Me! Our family!

The cigarette almost falls out of my hand, as he is accusing me. In surprise I look at him, and I feel that the heart of stone in my chest starts thumping in different rhythm. Does he still think that we are a family? That gives me some hope.

– I'm sorry, dear... – I sigh brokenly. There is a growing lump in my throat which made my eyes swim in tears. It seems that a man like me also has human feelings, somewhere in the deep inside.

– You'll be captured by the police soon. I heard it in the news... If the investigation starts because of that dead boy, you'll be imprisoned. They know it was not a simple accident.

At least, confess that it happened because of you! The captain is going to be here tomorrow – he says in trembling voice, but I don't know what to think about his glittering eyes.

I turn away. I am unable to look into his eyes. He knows. He knows everything. The boy committed suicide because of me. I told him that the money he wanted to give me was not enough. Did I go too far? I just wanted to know how much I could extort from him... Finally, he paid with his life.

– His parents went to the police yesterday. You can't keep hiding behind your mask for long. They might have hired a private detective as well.

– Why do you help me? – I interrupt him, then we stare into each other's eyes for long; but I can't read in his eyes.

He does not answer, just turns his back and approaches the door.

– Tomorrow, – I stop him for a moment – tomorrow I will give myself up.

He stops for a while, then nods and leaves. Do I deserve absolution?

But next day I do not go to the police station. Neither later. I would spit at myself in the mirror. Who am I? I am not who I was. But this is me as well. With all my strength I punch into the mirror. The pieces of glass rip up my skin, and the blood flows slowly onto my elbow. I shout. My wild self and my piled pain get out of control. No, there is no absolution.

I am bandaging my hand with a towel, when someone rings. The captain is in front of my door, as I supposed.

– I have an arrest warrant against you, sir. He shows the paper, and I cannot do anything else, but smiling bitterly.

– Certainly – then my wrists get handcuffed; there is no need to protest.

– Do you have any evidence? – I ask before getting into the car.

He pulls a diamond ring out of his pocket and says:

– How useful this stuff is, isn't it? We can even hide a spy bug in it. And your son might be a good actor.

My eyes grow wide, I am shocked. A swallow flies onto the tree, its song sounds miserable. Cherry blossom falls on my shoulders, and I look up onto the sky. Being betrayed, hm? My own flesh and blood and he washes his hands of me! I do not deserve grace from the sky.

Do I regret? What? Those people were grateful. Everybody. Except my son. I would cut a twig off a cherry tree with a palette knife. It would sprout while I die in prison, so as to make me remember this day even in Hell.

* * *

VÁMOS VIRÁG

Extraordinary Mandate

Baron Paw was sitting on the chair peacefully, crossing his legs, holding the latest edition of "MeowNewsAmbush" in his hand, sipping his white coffee. He sits here every morning and drinks his favourite coffee flavoured with a lot of milk.

The waiter stepped out of the counter, carrying some cocoa cake on a tray. Then he stepped up to Baron, who muttered a "thank you" behind the paper. On Sundays he also deserves a cake to his regular coffee. According to the news the weather will be nice today. "Should I go fishing to my summer estate?" thought Baron. "A short holiday would not cause any harm. I've had a lot to do these days, so I really need to escape from London. Yes, I think I

can have a rest for some days." Baron ate his cake, drank his coffee, and left the payment on the table with the usual tip. He put the newspaper under his arm and took his top hat off the coat stand. While leaving, he looked into the mirror, straightened his tie, put on his hat then exited from the café.



In London the weather was better than usual. Paw went home happily to pack his stuff for the travelling. He was very excited, since it was a long time ago when he last went fishing, when he last fried and ate the caught fish, while he was watching the sun going down behind the hills, from the terrace. With a wide smile on his face, he got into a taxi, which took him to the railway station. After arriving, Baron went to the ticket office to buy his ticket. He placed his bag next to his foot and turned to the red haired officer cat. He got his ticket, went to the platform, sat on a bench and lit up a pipe. While he was smoking peacefully in the railway station, his thoughts were far in the villa. He did not even notice when a gentlecat, wearing a trench coat and a hat, sat next to him. Paw only perceived him when the cat poked him with the edge of an envelope and asked:



– You are Baron Paw, aren't you? The famous detective?

– Yes, I am. – answered Baron, who was quite surprised by the appearance of the gentlecat.

– I have an offer for you. You can find the money in this envelope.

– What kind of money? I didn't undertake anything.

– I'm giving you this money, so as not to undertake any kind of job. In the near future someone will visit you and ask you to find his daughter. But you will refuse him.

– Why shouldn't I look for that lady?

The gentlecat did not answer, just placed the envelope on the bench and left silently. Paw put the envelope into his bag and started to think hard. "Why shouldn't I look for her?" He was still puzzling about that question during the travelling, but he suddenly forgot about it when he arrived to the holiday house. Paw put down his luggage, took his fishing tackle and went into the kitchen. There, he made a big fish sandwich. Then he put the sandwich and a big bottle of milk into a basket. Then he put on his rubber boots and fishing hat, looked into the mirror, adjusted his whiskers, grabbed the rod and the basket, then left for the lake. There, he put down his stuff, sat on a fishing stool

and casted the bait into the water. He spent the whole afternoon at the lake, and left for the villa at around seven in the evening. He could catch as much fish as was enough for dinner. Fried the fish, had it for dinner and he was reading in his favourite armchair. At ten he went upstairs, so as to go to bed. Paw took his pyjamas out of the bag. While he was unpacking, the envelope slipped out. Paw picked it up and everything came into his mind. Opened the envelope and counted the money. There were a lot of cat-notes in it. He was totally astonished, and started guessing again. "Why does anyone pay for not to seek for a missing person?" He had good and bad thoughts. But he couldn't continue thinking for long, he fell asleep soon because of being exhausted, within fifteen minutes he was sleeping like a top.

Next morning, during his breakfast, Paw was planning his day. His plan wasn't really different from the previous one. Though, he wanted to go shopping in the morning, since he was running out of milk. Arriving home from the market, he tucked the things into the fridge and he was just about to go fishing, when the phone rang. Paw picked it up and heard a familiar gentlecat's voice.

– You haven't forgotten our agreement, have you? Have you found enough money in the envelope?

– I'm sorry sir, but I don't know who you are, and I don't remember making any agreement with you. – answered the baron, but the other end of the line was already silent.



Paw hung up the phone, shrugged his shoulders, grabbed his fishing tackle and some snacks. He was approaching the door when the doorbell rang. He put down his luggage and opened the door.

– Good morning, my name's Purr Puss. Are you Baron Paw?

– Yes, I am. How can I help you?

– I'd like to hire you. – answered the gentlecat.

Paw let him in and asked him to sit down. They were sitting opposite each other.

– Well, sir please start at the beginning.

Puss was staring at the floor and fiddling the rim of his top hat restlessly.

– I'd like to ask you to find my daughter, Marcella. She's disappeared for days and cannot be found anywhere.

– Let me know if some clothes, jewelleries and other stuff have disappeared with your daughter too.

– Yeah, that's right.

– I thought so. Did your daughter have a lover?

– Yes, sir.

– Were they banned from each other?

– You are right, Baron.

– I see. I'm really sorry sir, but I have two reasons why I should refuse your request. First, your daughter is in safety so there is no need to look for her. Secondly, your daughter has given me much more money so as not to take your offer.

The gentlecat's face's got frozen in shock, only his whiskers moved sometimes. Baron was just smiling, then said:

– I'm sorry sir, but I guess the young lady will visit you soon. Now, if you don't mind I'd like you to bow out, because I don't want to miss the fish...

So, Paw opened the door for the stunned Mr Purr, who left then.

– Well, goodbye! – said Paw.

– Goodbye! – said the gentlecat in a dying voice.

Baron closed the door and burst into laughter under his whiskers.

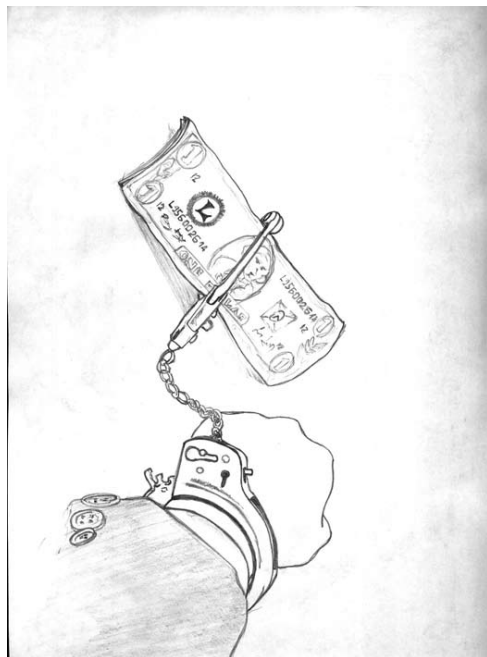
A KORRUPCIÓ IDEJE LEJÁRT. MOST MI JÖVÜNK: SZÓVAL-TETTEL-MŰVÉSZETTEL.

Munkák az országos rajzpályázat kiállítási anyagából

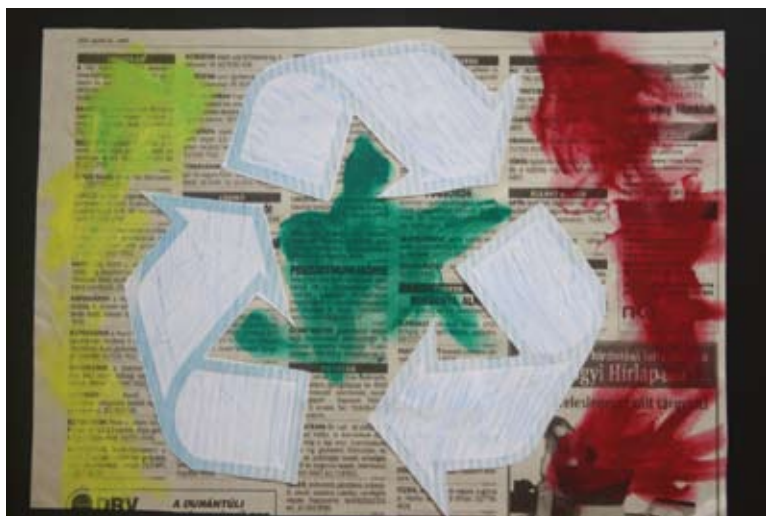
*A rajzpályázat
1. helyezettje
– Molnár Boglárka
munkája*



MUNKÁK AZ ORSZÁGOS RAJZPÁLYÁZAT KIÁLLÍTÁSI ANYAGÁBÓL



Bárczy Csenge
Kaposvár



Bene Réka
Kaposvár

A KORRUPCIÓ IDEJE LEJÁRT. MOST MI JÖVÜNK: SZÓVAL-TETTEL-MŰVÉSZETTEL.

Dávid Regina
Kaposvár



Katona Eszter
Kaposvár





*Kányási Tamara
Kaposvár*



*Telkes Bettina
Kaposvár*

A KORRUPCIÓ IDEJE LEJÁRT. MOST MI JÖVÜNK: SZÓVAL-TETTEL-MŰVÉSZETTEL.

Tóth Szabina
Kaposvár

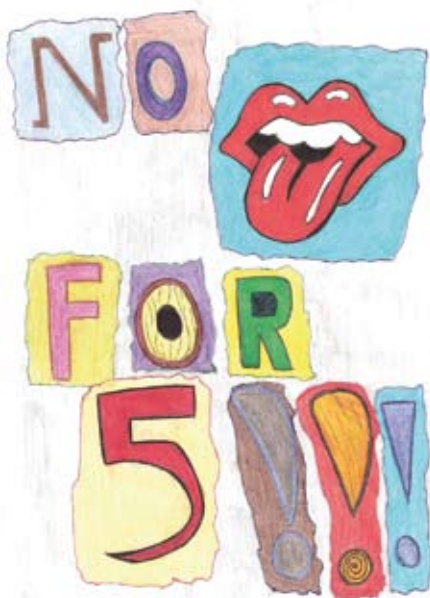


Póló design pályázat nyertes logói

*Nagy Délia
Kaposvár
– póló design
pályázat
1. helyezés*



Léglér Imre
Zalaegerszeg
– póló design
pályázat
2. helyezés

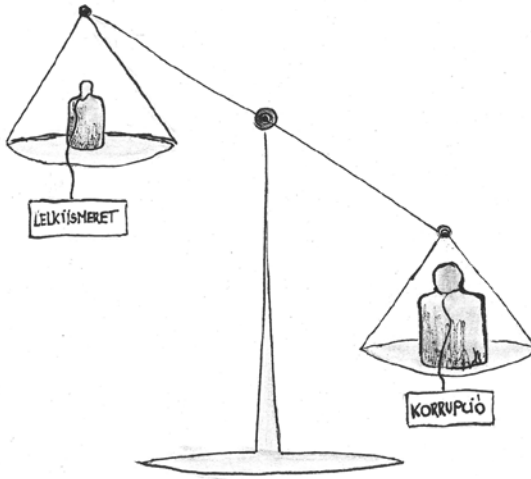


Böndicz Boglárka
Kaposvár
– póló design
pályázat
közönség díjazottja



PÓLÓ DESIGN PÁLYÁZAT NYERTES LOGÓI

Böndicz Boglárka
Kaposvár
- póló design
pályázat
kiállított alkotás



Tápler Péter
Kaposvár
– póló design
pályázat
kiállított alkotás



A KORRUPCIÓ IDEJE LEJÁRT. MOST MI JÖVÜNK: SZÓVAL-TETTEL-MŰVÉSZETTEL.

*Bogdán Hajnalka
Kaposvár
– a csapat
hivatalos lógója*



Képek a kiállítás megnyitóról és a díjátadó ünnepségről



*Our mentor,
Auntie Gabi's
opening speech*



*The team presents
itself at the opening
and announcement
of results*

A KORRUPCIÓ IDEJE LEJÁRT. MOST MI JÖVÜNK: SZÓVAL-TETTEL-MŰVÉSZETTEL.

*Interested people,
awarded students
and teachers*



*The team leader
is giving prizes
Szilveszter Gyuris
(10th grade)
3rd Prize for
T-shirt design,
Kaposvár*



KÉPEK A KIÁLLÍTÁS MEGNYITÓRÓL ÉS A DÍJÁTADÓ ÜNNEPSÉGRŐL



*Teacher
Róbert Bocz
The Drawing
Category
1st Prize winner
student's teacher
from Dombóvár*



*Miklós Kurucz
painter-teacher
T-shirt design
1st Prize winner
student's teacher,
Kaposvár*

A KORRUPCIÓ IDEJE LEJÁRT. MOST MI JÖVÜNK: SZÓVAL-TETTEL-MŰVÉSZETTEL.

*A part of the
exhibition*



*T-shirt designs,
drawings and short
stories gathered
together at the anti-
corruption exhibition*



KÉPEK A KIÁLLÍTÁS MEGNYITÓRÓL ÉS A DÍJÁTADÓ ÜNNEPSÉGRŐL



*Another part
of the exhibition*



*The Kaposvár Team
is saying good-bye
from Hungary – and
the conductor lady
also*

Students against Corruption

– review of Team of Kaposvár's project

by Hajnalka Bogdán – team leader

I would never have thought to reach this point, after Aunty Gabi (our mentor and team leader) called our present team together one evening after retreat at the hostel to talk our project over to the Transparency International Hungary application.

We were sitting around a table on the second floor and started the brainstorming. Lots of good ideas came up but the definition of corruption was very hard to catch. This gave the base of our next project. Many people are simply unable to define corruption that is they don't know whether a case is corruption or not. This is the reason why we built upon awareness and informing.

Next day we came together again and we made a video of our project plan. At the shooting there was Al Capone – performed by Sanyi, a random doctor – performed by Tomi, a high school student played by Eszti and an inner hobgoblin whose mask I wore.

On the shooting our team leader read some news of unveiled corruption cases and by reacting to them we could express our opinions. Then we matched words to each letter of the word corruption for example k - kormány (government). After that our doctor wanted to leave but Al Capone slipped a token into his pocket. Certainly our doctor sat back to his place and we continued the hidden project display. The next movement was to talk of individual experiences on corruption. Our team leader asked the question whether what we – the gathered group – could do against corruption. The different programs were expounded by individual team members. We finished our video with the motto: „The time of corruption is over. Here we come with words, deeds and art.”

Later on on the first week of May I was travelling back home from my reward trip in Rome when not far from the Slovenian-Hungarian border my mobile rang: Our mentor called me to inform there would be a training of

the corruption application and the team had to go because we had won. I was very happy to hear that news and on the way home I was planning the travelling on Friday.

We were travelling to Budapest by train and at the Keleti Station we met Daró the leader of Romaversitas Foundation and the anti-corruption team leader Misi.

The first day of the training was spent with introduction, short project presentations and meeting games. The next two days we worked hard. We played situation games, we listened to lectures and talked to a couple of Transparency colleagues, we formed a political party, we made campaign programs – just to mention some of the many tasks. I had a very good time during the three days, I made new friends, we laughed a lot, and we had endless conversations. On the second day each little teams went on a trip. It was a special experience to try the Chair Lift and run to the Erzsébet look-out tower.

After the profound „training” we started to realize our project. First we had invited the drawing, short story writing and T-shirt design applications that after some revise we sent to the high schools of Hungary.

Before the arrival of the application works we made a mini research among 10-11th grade students at the hostel. Sanyi really did his best because the evaluation and the analysis was his task. The work got into its stride as the deadline of the invited applications was coming closer and closer.

We received lots of works for our drawing application in different quality. I was really surprised at how creative short stories were created, or how many things the students could bring out of classical music pieces or of a dozen of different words. An applicant submitted his work for T-shirt design just a day after the invitation however the most works arrived at the deadline. Some of them was connected to the school while many applicants created on the base of the corrupt world. The short stories were evaluated by independent literature teachers, the artistic block was rated by István Svenda painter-teacher.

After the awarded works had been sorted out our little team started to set the „middle-project” exhibition. We framed the drawings, printed and framed the short stories. The T-shirt designs were printed onto special T-shirt-shaped

foam-rubber. After the exhibition had been set, we bought the prizes, I edited diplomas and we put the gift packs together.

Most of the applicants appeared at the exhibition and announcement of results – at least those who stayed in and around Kaposvár. The first floor lecture hall was full house many people were interested in what we five could arrange and create. The fact that we won on such a big national application brought us not only praises but it attracted interest of the local media. The Kapos TV and Somogy TV also visited the exhibition and interviewed some awarded students and their kind teachers. We also appeared in Somogyi Hírlap newspaper.

The printing of the T-shirts could be realized only after the exhibition. The design winners got a copy of their own work, the team and some important persons were presented with T-shirts printed with the dog-money logo that was designed by me. The newly printed uniform was stretching on us while recording the focus group conversation. We invited 3 students of the hostel. We read some corruption news to them and asked for their opinion. The letter association game was presented to them too. They mentioned some completely different situations of corruption that we haven't thought of. They shared individual experiences too and I was glad that they knew exactly what corruption meant and they wanted to do against that.

In retrospect now that we're in the finish it was worth taking this project over. It is true that sometimes we worked at night too and there were a few occasions when we were doing things simultaneously but that's why a challenge is challenge. We became friends with the team members, we had the chance to try to organize and carry through such a big program. And now that I have some experience I don't get angry at the organizers when the event delays. We had a great time working with the „gift team leaders” Misi the „archangel” and of course it's true for Daró, Niki and Dia too. We met new people, we went on trying the Chair Lift, we gained experience, we got an insight into another piece of the world and we got reacher with nice events. If someone asked me whether I took this once again, my answer would be YES. However only with those with whom I was working on this project.



Kaposvári Klebelsberg Középiskolai Kollégium